

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-05)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1808-07-05)", i *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*, Gyldendalske Boghandels Forlag (F. Hegel & Søn), s. 16. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991704-000-shoot-L0019917040000004.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Christian Molbech og Nikolai Frederik Severin Grundtvig - En Brevveksling*,

*Fra Grundtvig.
Khvn. d. 5te Juli 1808.*

Gode Molbech!

Ret glædedes jeg ved at se en Hilsen fra Dem, og min Beslutning, i Dag at skrive Dem til, blev, om muligt, mere urokkelig.

De fortjente rigtig nok Hug, fordi De ei, efter Løfte, saa til mig i Fredags, og jeg fortjente dobbelt saa mange, fordi jeg ei i Lørdags reiste mig i Tide og sagde min Ven Farvel. For nu at overbevise Dem fuldelig om min Uegennyttighed, vil jeg saamen lade det gaa lige op.

Oprigtig gør det mig ondt, at Deres Reise var i den Grad ubehagelig, at De ved dens Ende maa føle anden Virkning af den, end Henflyttelsen fra Flauheds Stapelstads. 17til Naturens Helligdom; men jeg kan dog ikke bare mig for, i beskeden Følelse af egen Storhed, at agte en stor Del af Ubehagelighederne som nødvendig Følge af, at De manglede, og ikke savnede min apostoliske Velsignelse. Disse Ting ere skrevne, at de skulle tjene til Advarsel.

Hvem er min uadskillelige Ven? Jeg havde smigret mig med, at faa en saadan i Ham, som en hel Hob Marke og Enge i dette Øieblik skiller mit Legeme fra, uden at kunne mere; men da Han i det Følgende, næsten som Modsætning, fører Navn af min profane Ven, maa jeg gætte, og dertil har jeg ingen Lyst.

Jeg er i Dag meget ilde tilfreds, og det burde Man aldrig være, naar Man skrev, men saa burde der heller ingen Postdage være. Grunden til min Utilfredshed er, at jeg paa engang erkender den Form, jeg har givet min Udsigt over Asalæren, for den absolut rigtige, og den mindst passende til mit Øiemed. Jeg er derfor meget nær ved at lægge det Hele til Side.

I mit dyre Lysthus haaber jeg at kunne lidt friere underholde mig nogle Øieblikke med min Hr. Ven, skønt jeg ei vil nægte, hvad De vist alt har mærket, at mit Hoved er rent forstumlet og jeg følgelig arbejder Paa, praktisk at løse det Problem, om den Paastand er grundet, at Man knn bruger Hænderne naar man skriver.

Problemet er løst for mig; thi jeg mægter ei at skrive et Ord, uden hvad mit Hjerte tilsiger mig, at jeg er Deres

hengivne Ven
Grundtvig
in paucis amicis
C. Molbech
valere jubet.

2